

We schreven het al in een vorig artikel : "Via de sociale strijd tegen dit IPA kan de politieke impasse in dit land doorbroken worden en kan de arbeidersbeweging terug de echt politiek belangrijke zaken op de agenda zetten"

Maar wat we merken, is dat van een gemeenschappelijk vakbondsfront er helemaal geen sprake is. Als er al actie wordt gevoerd, is het met de handrem op, en voor sommige syndicale leiders duidelijk niet van harte. Alhoewel het de druk van onderuit is geweest die er voor heeft gezorgd dat het ABVV en het ACLVB neen hebben gezegd, wordt er alles aan gedaan om niet te komen tot één grote mobilisatie.

Erger, de ACOD-leiding roept zelfs niet op voor de regionale acties, of voor de nationale actiedag op 4 maart. Ze verklaren zich wel solidair met de actie en wie wil deelnemen aan de acties is syndikaal gedekt. Die terughoudendheid wordt dan verklaard en verkocht onder het mom dat de eisen niet erg duidelijk zijn i.v.m. het arbeiders-bediendenstatuut, waarbij BBTK een andere houding heeft dan de CMB. Tevens stelt ACOD-leiding vast dat er geen erg duidelijke standpunten naar voor worden geschoven om de openbare diensten te verdedigen. Men stelt zelfs dat men beter het kruit droog kan houden voor het moment dat de openbare diensten onder vuur komen te liggen. Wat is er aan de hand bij ACOD?

De ACOD-leiding hanteert een volstrekt onbegrijpelijke, intellectueel onwaardige "logica".

Ze gaat er volkomen terecht vanuit dat er - na de vorming van een federale regering - een enorme aanval gaat komen op de openbare diensten en hun personeel, waartegen alleen het kruid van de algemene staking gewassen zal zijn. Tegelijk is ze er echter rotsvast van overtuigd dat de vakbonden van diezelfde openbare diensten moederziel alleen deze strijd zullen moeten voeren, aangezien ze niet zullen kunnen rekenen op de steun en de solidariteit van de privésector.

De vraag of dat toekomstig gebrek aan solidariteit vanuit de privésector wel zo zeker is, komt niet eens bij hen op. Er wordt ook niets ondernomen om tegemoet te komen aan een eventueel gebrek aan begrip bij de privécentrales voor de noden van de openbare diensten.

Liever spelt de ACOD-leiding de privécentrales de les, door te wijzen op de "tegenstrijdigheden" tussen de privécentrales in hun beoordeling van het IPA. Merkwaardig voor een centrale die zelf een volmaakt verdeeld standpunt innam over datzelfde IPA (33 % voor, 33% tegen, 33% onthoudingen). Kortom, de ACOD-leiding is hier bezig haar eigen doemscenario waar te maken.

Of zou het misschien nog erger zijn? Is de ACOD-leiding zich misschien nu al aan het voorbereiden op

een 'landing' met de toekomstige federale regering, waarbij de ergste maatregelen tegen de openbare diensten afgezwakt zouden worden in het kader van een meer globale spreiding van de inleveringen over het geheel van de werkende bevolking? Het oude verhaal van de keuze voor het minste kwaad (dat men nu al zelf aan het lanceren is), als het ware. Het is nochtans niet zo dat er binnenin de ACOD geen andere stemmen aanwezig zijn. Zo stelde het Brusselse Interministerieel Comité van de federale koepelsector ACOD-AMiO voor om vanuit de ACOD naar het ABVV toe te ijveren voor de organisatie van een interprofessionele, nationale betoging met drie ordewoorden: (1) voor de verdediging van de federale sociale zekerheid, (2) voor de verdediging van de federale openbare diensten en (3) voor de verdediging van alle sociale verworvenheden. In het gewest Antwerpen van de sector ACOD-Overheidsdiensten werd dit voorstel met een staande ovatie overgenomen. Helaas, de ACOD-leiding had haar beslissing toen blijkbaar al genomen (inderdaad, zonder raadpleging van de achterban!). Daarmee verspeelt de ACOD-leiding vandaag haar morele recht om in de toekomst de levensnoodzakelijke steun van de ABVV-privécentrales in te roepen. Zij verklaart immers zelf niet bereid te zijn diezelfde privécentrales te ondersteunen wanneer die dat nodig hebben. De geschiedenis zal niet lang aarzelen wanneer zij haar oordeel moet vellen over deze 'leiding'.

Bij de CMB is het dan weer hetzelfde liedje als altijd: “In Wallonië zal het moeilijk zijn om op 4 maart in staking te gaan omdat de Vlaamse metallo's niet echt willen mobiliseren”. En vice versa zal het ook weer van dat zijn. En zo draait men maar in het rond en geraken we dieper en dieper in een syndikale impasse.

De LBC, die het IPA had verworpen, doet er alles aan om zeker niet in een vakbondsfront met het ABVV te treden. Om toch haar militanten niet te hard te bruskeren roept het LBC op tot een militantenconcentratie op 28 februari om daar wat stoom te komen aflaten. CNE voert apart actie voor de deuren van minister Milquet : “Milquet avec nous!” en zijn blij met een dode mus omdat ze ontvangen zijn op haar kabinet.

Tegen deze processie van Echternach verspreid de SAP een nationaal pamflet : “Hoog tijd voor sociaal verzet!” Hieruit een belangrijke passage: “ACV, ABVV en ACLVB: 't is op straat en in de bedrijven te doen!”

Alle traditionele partijen gaan op hun knieën voor de markten, de bankiers en de bazen. Enkel de vakbonden zijn nog in staat om in gans België de werkenden en uitkeringsgerechtigden (werklozen, zieken, gepensioneerden, ...) samen hun rechten te laten verdedigen.

2,5 Miljoen vakbondsleden hebben de macht om nee te zeggen, en de crisis te laten betalen door zij die ze hebben veroorzaakt.

Maar dan moeten de vakbonden terug naar waar ze echt thuishoren, in plaats van in alle discretie met het patronaat en de regering te onderhandelen. Op straat en in de bedrijven, in gemeenschappelijk front ABVV-ACV-ACLBV, arbeiders en bedienden, werkenden en werklozen, allemaal samen! Er is een echt actieplan nodig met stakingen om beurt zodat we ze zo lang als nodig kunnen volhouden. Zo kunnen we de bazen en de partijen van het patronaat doen plooiën.

De acties tegen dit Interprofessioneel Akkoord van sociale afbraak zijn een belangrijke etappe in dit sociaal verzet. Als het nodig is moeten we voor de algemene staking gaan!”

Tot slot nog een reactie van een vakbondsafgevaardigde die duidelijk verwoord waarom hij tegen het IPA is gekant: “Ook in dit IPA worden we geconfronteerd met het doorschuiven van de kost naar de toekomstige generaties zijnde onze kinderen en verder. Enerzijds gaat de afbraak van het bediendenstatuut vooral hen treffen maar ook de kost die naar de gemeenschap wordt doorgeschoven komt op hun schouders terecht. Ik heb het ethisch moeilijk om zulke beslissingen te ondergaan, laat staan te ondersteunen, als vakbondsafgevaardigde maar ook als ouder of

grootouder.

Het wordt tijd dat we onze kinderen bewuster maken maar ook dat we de solidariteit starten naar hen toe zodanig dat er voor hen ook een leefbare toekomst is weggelegd.

De huidige Sociale Zekerheid, loon en arbeidsvoorwaarden zijn afgedwongen door onze ouders en grootouders. Het kan niet dat we hun erfenis te grabbel gooien. Dit gaat door de toekomstige generaties niet in dank afgenomen worden. Ik vind dat dit te weinig naar voor komt in het ganse IPA debat. Ik zou willen afsluiten met een oud Oosters gezegde : " De huidige generatie bouwt de wegen waar de toekomstige op rijdt".